

Het lezen van deze column kan uw geestelijke gezondheidstoestand ernstige schade toebrengen. Woedeaanvallen en gewetensconflicten zijn niet uit te sluiten.

Rob Nijse

Visie van de werkvloer

De ZZP-constructeur

Hoe goed we alles ook doordenken en voorbereiden, het leven hangt van toevalligheden aan elkaar. Een feit waar menig hoogdravend filosoof zijn tanden op kapot heeft gebeten. Zo zat ik laatst te denken hoe mijn leven anders had kunnen lopen. Vervolgens ging ik slapen en had ik de volgende droom, of moet ik zeggen nachtmerrie?

22 november 2015 18.30 u, met een droef gemoed parkeerde Robby N. zijn derdehands Porsche ergens langs een gracht in Amsterdam. Hij belde even met de parkeerdienst en sjokte naar zijn stamkroeg 'de Blauwe Aap'. Daar kwam hij al zo'n 30 jaar, al heette het toen anders, 'Bolle Jan' of zoiets. Maar veel was er niet veranderd. Na zijn studie Civiele Techniek in Delft was hij teruggekeerd naar zijn geboortestad Amsterdam, waar hij in de Jordaan was opgegroeid. In de Amsterdamse binnenstad werd, en wordt nog steeds, het nodige verbouwd en al tijdens zijn studie berekende Robby voor alle aannemers 'omes' de constructieve ingrepen. Tegen een leuk zwart

bedragje dat hem in staat stelde in zijn Delftse studententijd een behoorlijk ruig uitgangsleven te leiden. Je bent maar eenmaal jong tenslotte. Na het afstuderen zette hij dit voort. Zijn diensten voor verbouwingen en soms zelfs behoorlijke nieuwbouw in de Amsterdamse binnenstad konden bijna allemaal op de volle tevredenheid van zowel klanten als aannemers rekenen. In goede samenwerking met de buitendienstinspecteurs en de gemeenteconstructeurs regelde hij het nodige, zodat tot ieders tevredenheid precies dat gebeurde wat nodig was om een goed bouwwerk neer te zetten. De goede contacten met de overheid werden nauwgezet onderhouden. Hoogtepunt waren de kalkoen en de fles goede cognac, waarmee hij tussen kerst en nieuwjaar zijn relaties afliep om hen te bedanken voor de goede samenwerking in het afgelopen jaar. Ook gaf hij les in beton- en staalconstructies op de HTS aan de Wiltzanglaan in Amsterdam. En als er een goede student tussen zat had Robby wel een klusje voor hem (helaas nog geen 'haar' in die jaren), wat hem weer hielp een piek in de bezetting weg te werken. Tevens begon hij na een paar jaar oude panden in de binnenstad op te kopen, die hij door de aannemers 'omes' – vooral uit Volendam trouwens – liet opknappen. Voor een leuk bedrag verkocht hij de ontstane appartementen aan jonge stelletjes, pas afgestudeerde en financieel omhooggefallen rechten- en/of managementstudenten.

Zo kwam hij de jaren 80 en 90 meer dan goed door. Maar na 2000 ging het niet meer zoals Robby het gewend was. De ambtenaren traptten op de rem om met hem samen te werken: "Sorry Robby, maar meer dan een fles wijn van € 5,- mogen we niet meer aannemen". Ook gingen zijn goede contacten één voor één met de VUT (voor de jongere *Cementlezers*: toen mocht je nog met 57 (!) jaar met pensioen). Maar goed, de markt voor appartementjes liep tot 2008 goed door en het geld stroomde binnen. In 2008, toen de financiële markt instortte en het onroerend goed weinig meer waard was, kreeg Robby een behoorlijke klap te verwerken. Het gewone werk, berekeningen maken van verbouwingen, liep gelukkig door, maar veel eindigen van de maand moesten uit het spaargeld worden aangevuld.

Robby duwde de deur van de Blauwe Aap open en betrad het etablissement waar de tijd stilgestaan leek te hebben. Een echte Amsterdams brui-kroeg waar de gehaktballen in een kom gestolde jus lagen te wachten op een liefhebber. Tante Sjaan, vroeger een oogverblindende blonde, nu een ordinaar dikke zonnebankklant, maakte snel haar sigaretje uit en zei:

"Ha die Robby, het gebruikelijke recept?"

"Zet er maar een dubbele kopstoot (= glaasje jenever) naast, Sjaan, dat kan ik wel gebruiken."

"Nou, Robby, je ziet er sacherijng uit. Wat is er met je gebeurd?"

"Lieverd, breek me de bek niet open,

anders moet er een Chinees naar buiten. Wat ik nu op het stadhuis – oh nee, sorry het stadsdeelraadcentrum – heb meegemaakt, verschrikkelijk. Een vrouwtje van amper 30 jaar op naaldhakken vond het nodig om mij te vertellen dat een halfsteens muur geen belasting meer mag dragen. 'Van wie mag dat dan wel niet?', vroeg ik. Van de NEN 8700, zei ze, en ook moest ik een tweede draagweg aanbrengen in het 17e-eeuwse pand waarmee ik bezig ben. 'Een tweede draagweg?', vroeg ik nog. Ja, dat stond in de Eurocode om de gebouwen veiliger te maken, want als er, om wat voor reden dan ook, door een bom-aanslag of een op hol geslagen truck of zoiets, een belangrijk onderdeel van een gebouw bezweek, moest de rest toch overeind blijven staan."

"Tja", zei Sjaan, "met die engerds met die baarden weet je het niet meer tegenwoordig. Je bent je leven niet meer zeker. Eigenlijk wel een goed idee dus die tweede kraagweg of zoiets."

Toen werd ik zwetend wakker. ☒

Wilt u reageren op deze column? Stuur dan een mail naar cement@aeneas.nl.

Prof.ir. Rob Nijse is hoogleraar Structural Design aan de faculteit Bouwkunde en de faculteit Civiele Techniek van de TU Delft en is daarnaast werkzaam als senior adviseur constructies bij ABT bv. Gedurende een jaar bespreekt Nijse in de columnserie 'Visie van de werkvloer' op directe en komische manier actuele kwesties.